



Zamenspraak tusschen eenige vrienden in ledige uren, over verschillende onderwerpen

<https://hdl.handle.net/1874/234530>

mm 10930

BR.1872.II.14.



1872 II, 14

ZAMENSPRAAK

tusschen eenige vrienden in ledige uren, over verschillende onderwerpen.

Verschijnt des Zaturdags. — Prijs per No. 3 cents. — Franco per post 4 cents. — Enkele nummers 5 cents. — Advertentiën 5 cents per regel. — Ingezonden stukken en Advertentiën gelieve men franco aan den Uitgever dezes te zenden.

1 April 1872.

Pieter.

Wel vrienden! — Wat dunkt u van 1 April a. s.? Wij zijn zoo vertrouwelijk bij elkaar; kom, laat ons eens spreken over dien dag, waaraan wij allen zooveel te danken hebben, n. l. aan hetgeen voor 300 jaar, op dien dag is voorgevallen.

Hendrik.

Dat vind ik zeer goed, die dag is mij vaak in de gedachte, te meer nog omdat de dagbladen ons dagelijks opwekken, om hem niet als anderen te doen voorbijgaan, mij dunkt, wij mogen dien dag wel eens feestelijk herdenken.

Klaas.

Jn, vrienden! met regt hebben wij reden, zoo de Heer ons dien dag doet beleven, hem feestelijk te herdenken. Er is in 1572 iets voorgevallen, 't welk zoo lang onze geschiedenis zal bestaan, eene voorname plaats daarin zal bekleeden.

Hendrik.

Ik deel uw gevoelens, en daarom juich ik van harte toe, de maatregelen, die nu al genomen worden, om dien dag regt feestelijk te vieren.

Pieter.

Hoe wil men dan dien dag doorbrengen? welke feesten wil men geven? Ik ben niet op de hoogte,

wat men op dien dag wil doen, houdt mij ten goede, als ik maar eens vraag, ik heb de overtniging, dat men door vragen wijs wordt.

Willem.

Maar vriend! — leest gij dan de dagbladen niet? . . . Men wil dien dag doorbrengen, met allerhande nuttige volksvermaken. Ons geheel Nederland zal Nationaal feestvieren. Men zal tooneelvoorstellingen, concerten, bals en diners geven; en voor de mindere volksklasse, zal men goochelaars laten werken, mastklimmen, zakloopen, wedrennen, optogten, en nog veel meer. Ik zie verlangend dien dag te gemoet, dan zullen wij nog eens regt vermaak en vreugde hebben, op ongedwongen wijs; want, het is een' dag, die voor elk Nederlander gewigtig is, en van harte hoop ik, dat onze vreugde door niets gestoord mag worden.

Hendrik.

Onze vriend Willem, heeft gesproken van volksfeesten, maar heeft nog vergeten te zeggen, dat men voornemens is, in den Briel een Asyl op te rigten, voor Nederlandsche zeelieden, die verminkt of ongelukkig zijn, hetwelk ik eene zeer goede zaak noem.

Pieter.

Maar zouden al de Nederlanders hier wel met ingenomen zijn? ik heb niets gehoord van feesten, voor die partij in ons land, die zich Conservatief



noemen, zouden die wel met zulke feesten ingenomen zijn, of er deel aannemen?

Willem.

Dat zullen zij wel niet, zij willen overal de Godsdienst bij slepen, die Conservatieve luitjes. Zij zouden zeer gaarne zien, dat alles op Godsdienstigen leest geschoeitd werd, maar ik voor mij hoop, dat de Godsdienst hier geheel buiten 't spel blijft.

Hendrik.

Ik ben het niet geheel met u eens; volgens mijn inzien moet men de godsdienst niet geheel uit het oog verliezen, maar haar als onzen eersten en grootsten plicht, nimmer verzuimen.

Pieter.

Gij zoudt dan, als ik u goed begrijp, het feest op godsdienstig gebied willen vieren, en de vermaken door Willem genoemd afkeuren. Ei lieve! zeg mij eens hoe zoudt gij willen feest vieren? Zeg u gevoelen, wij kunnen altijd nog al overeenstemmen.

Hendrik.

Ik heb alreeds gezegd, dat men in den Briel een Asyl wil oprigten, waar ik zeer voor ben, en ook wat aan zal geven. Het feest echter geheel op godsdienstig gebied te vieren, dat zou ik juist ook niet willen.

Willem.

Ik hoop niet dat onze natie zoo vroom zal zijn, er eenen godsdienstigen tint aan te geven, want ach! wat is vroomheid? — men wordt door vrome menschen, somtijds nog meer bedrogen, dan door goddeloozen.

Hendrik.

Vriend! gij zijt dunkt mij te partijdig, men moet, zoo wat midden door zeilen, en ieder in zijn waarde laten.

Pieter.

Gij schijnt beide niet homogeen te zijn, maar kom Hendrik! zeg ook eens uw gevoelen, gij kunt nog al met ieder uit den weg.

Hendrik.

Welaan! omdat gij er zoo op aandringt zal ik openhartig mijn gevoelen mededeelen, ik vlei mij dat velen het met mij eens zullen zijn, want ik geef God, en de wereld elk wat; wij lezen in den Bijbel, houdt zoo veel mogelijk vrede met alle menschen. Luister goed, en ik zal mijn gedachten omtrent het feest zeggen. Het is juist, die dag eenen feestdag, algemeen gaat men dan ter kerk; wij moeten dan niet alleen naar de kerk gaan, om de opstanding van Jezus te vieren, maar ook met een dankbaar, goed hart, God danken voor het gebeurde op 1 April 1572. Het komt schoon bij elkaar. Aan de opstanding van Jezus, hebben wij onze inwendige verlossing te danken, en aan de heldendaden der wakkeren Watergeuzen onze uitwendige verlossing. Wij kunnen dan verheugd met vrolijken zin aanheffen dat gezang, waarin voorkomt: Adams dankbre zonen. Na afloop der Godsdienst oefening, kunnen wij over het een en ander nog eens ernstig nadenken, en dan des namiddags en des avonds, eenige onschuldige vermaken bijwonen, zoo als een tooneelvoorstelling, en opera, dat verfijnt en veredeld ons kunstgevoel. Op deze wijze zou ik den dag willen doorbrengen, en ik geloof dat het velen met mij eens zullen zijn.

Pieter.

Vriend Hendrik! ik doe hulde aan uw feestorganisatie, gij toond ook nu alweer een' goeden denker te zijn; maar ik heb nog een vraag, houdt mij ten goeden. Denkt gij dat de predikanten er over zullen spreken? — want, als zij over de opstanding uitwijden, kan men toch moeilijk denken aan de voorregten, die wij te danken hebben, aan de Watergeuzen.

Hendrik.

Straks hoop ik die vraag te beantwoorden, laat nu onze vriend Willem eens spreken, ik geloof dat hij zeer gaarne het woord had.

Willem.

Juist vriend! gij hebt het goed geraden, ik wil zeer gaarne op uw voorstel terug komen.

Pieter.

Maar zijt gij dan niet homogeen met vriend Hendrik? wat hebt gij hier nog op tegen?

Willem.

Laat vriend Klaas, eerst maar eens spreken, die heeft nog hijna niets gezegd.

Pieter.

Kom vriend Klaas! zeg mij ook eens uw gedachte, wat denkt gij zou het beste zijn?

Klaas.

Laat mij nog maar eens luisteren, ik geef eerst het woord aan uwen vriend Willem, ik hoop mijn gevoelen ook nog wel eens te zeggen.

Willem.

Vriend Hendrik! gedeeltelijk stem ik met uw voorstel in. Geheel ben ik er niet meê eens. De Godsdienst, zij maakt niets dan dweepers en krankzinnigen. Gij moet blijven bij de onschuldige vermaken, die gehate Godsdienst; zij bederft alles.

Hendrik.

Gij oordeeld te hard; zoo blijft gij niet met ieder goede vrienden; gij moet het zóó maken, dat niemand uw haat.

Willem.

Dat is niets, er zijn er genoeg van mijn kleur; ik kan mij niet vereenigen met uw stelsel, n. l. Godsdienst en onschuldige vermaken. Men moet

zoogenaamd God dienen, of de wereld, een middelweg bestaat hier niet.

Pieter.

Maar, vriend Willem! nu begrijp ik er niets meer van, ik dacht gij zoudt homogeen zijn met vriend Hendrik, waarom zijt gij er tegen?

Willem.

Om verschillende redenen, die ik nu niet kan beantwoordden, de tijd gebiedt ons te eindigen, in de volgende week hoop ik mij hieromtrent nader te verklaren. Maar ik wil vriend Hendrik eene vraag doen, waar hij eens over moet denken, tegen onze tweede bijeenkomst. Hij heeft gezegd, wij gaan Nationaal ter kerk, omdat de Christenheid dien dag de opstanding van Jezus herdenkt, en het feest van 1 April is een Nationaal feest. Hoe moet de jood dan feest vieren, zij vieren in de synagoge toch geen opstanding van Jezus? en, — zij genieten toch ook de voorregten van het gebeurde in 1572.

Hendrik.

In de volgende week hoop ik uw te antwoorden. Ik wil uw echter ook een vraag doen; wat zou de Maatschappij zijn, indien men algemeen de godsdienst verwiep?

Pieter.

Vrienden! ik zou nog wel eens iets van vriend Klaas willen hooren. Kom, Klaas zegt gij eens in 't kort uw gedachten.

Klaas.

Ik kan hier in 't kort niet op antwoorden, om rede de tijd van onzen bijeenkomst verstreken is. In de volgende week, zoo de Heer wil en wij leven, hoop ik mijn gevoelen ook eens mede te Dit wil ik echter wel zeggen, dat ik met geen der gedane voorstellen homogeen ben, met uitzondering van het op te rigten Asyl. Ik wil echter ook een vraag aan uw allen doen, om de volgende

week uw antwoord hierop te hooren. Aan wien hebben wij de bevrijding van ons Dierbaar Nederland te danken, aan God? of aan den mensch?

Pieter.

Ik heb bij onzen tweeden zamenkomst stof genoeg om te vragen, en hoop in de volgende week breedvoerig uwe antwoorden te hooren, en welligt verzin ik nog meer vragen: ik denk maar; met vragen wordt men wijs.

GEDACHTEN IN EENZAAMHEID.

Genot vol oogenblik. Liefelijke stilte die door niets verbroken wordt dan door het rusteloos kloppen mijner polslag. Zalig is het voor het gemoed alleen te zijn. Hier woond God. Doch hier bevind zich ook mijn hart. Ach! was dat booze zondige hart, buiten deze liefelijke eenzaamheid gebleven.

Wie gaf mij dit genot vol oogenblik? Wie is het die mij uit het rumoer der mij omgevende woelende menigte, deze liefelijke eenzaamheidgegeven heeft? Het is de Gever van alle goede gaven. God! is het, die ook mijn hart! mijn zondig hart tot bedaren kan brengen, als het niet tegenstaande mijn eenzaamheid mij als ingedachten heenvoerd, te midden eener woelende menigte. Laat ik nu echter niet klagen, over dat bedorven hart, want ongemerkt zou daardoor mijn zalige eenzaamheid vergiftigd worden. O neen, laat ik veeleer mijnen God in Christus danken, die mij onwaardige deze liefelijke eenzaamheid, gegeven heeft. Heb ik zoo veel goede werken gedaan, dat ik met regt dit kon verwachten? Neen, integendeel. Dageelijks struikel ik in velen. Nog zaliger word mij hierdoor deze dus onverdiende liefelijke eenzaamheid. Mijn Heiland, die door bloeddruppelen te zweeten mij als een gevolg hiervan, deze wel daad doet genieten, was ook een maal omgeven door eene door niets gestoorde stilte, toen Hij in den hof tot Zijnen Vader bad. Doch wat was die stilte? Een sombere, doodsche eenzaamheid, die eenen naderenden storm voorafging. Die eenzaamheid was niet zalig? Hij die ze genoot, maar ook den storm zou moeten doorstaan was heilig. Hij was daar zonder een schuldige bedorven hart. En ik? Ik de schuldige, geniet thans eene verhevene stilte. Mijn God! geef dat het geene stilte is, die eenen naderenden storm voorafgaat; want zou ik ook

zoo zijn, als Uwen Grooten Zoon, te midden hevige stormen, en woedende orkanen? Ik n mij weldra in eene woedende menigte bege Gebieder van storm en stilte! woon in mijn h Ach, was ik altijd gesteld als Uwen Zoon, bad terwijl Hij de dreigende storm zag nader Vader niet mijn' wil, maar de Uwe geschiede

Als straks de stormen om mij loeijen,
Leg Heer mijn hart dan toch aan boeien;
Maak mij eens willend met Uw wil,
Dan ben ik altijd vreedzaam stil.

Zoo de Heer wil, hoopt de schrijver dezes el week, een zamenpraak des zaturdags in het li te geven. Waarde en Geachte Lezers! en Le ressen! steun zijne zwakke pogingen ter uitbreid van Gods Koninkrijk, door (indien het geschrev in Uwen smaak valt), bij uwen boekhandelaar l op in te teekenen. De prijs is zeer gering, v ieder betaalbaar. Een gedeelte der opbrengst dienen voor het een of andere Christelijk d nader in deze zamenspraken bekend te mak Gedenk den schrijver in uwe gebeden, opdat C hem wijsheid mag geven, zóó werkzaam te z als het meest kan dienen ter uitbreiding van Heeren Koninkrijk. Geen partijdigheid m volgens onzen Bijbel hoopt schrijver dezes z zamenspraken in te rigten. Christus is mijn ba want door genade mag ik zeggen, Zijn eigent te zijn.

De Schrijver.

ADVERTENTIEN.

Bij den Uitgever dezes is heden van de 1 gekomen:

FEESTBUNDELTJE

TER HERINNERING AAN DEN

EERSTEN APRIL 157

DOOR

P. BEVERSLUIS, HNz.

Prijs 5 Cents.

Gedrukt en uitgegeven bij P. A. GEURTS,
Mugterstraat te Nijmegen.